

Theo lời kể của pháp sư Ngô Trang

1. Sư phụ thượng nhân không mang phiền phức đến cho người khác, người ta cúng dường thức ăn gì, sư phụ ngài cũng đều tiếp nhận. Ví dụ, có một vị hộ pháp thích ăn món xà-lách rau sống cuộn với bánh tráng nướng, sư phụ cả đời ngài đều ăn rau xào, nhưng ngài đã cùng vị hộ pháp ấy ăn món xà-lách rau sống đó suốt ba năm. Ví dụ thứ hai, có vị hộ pháp thích ăn gừng và ớt, sư phụ thượng nhân đã ăn cùng vị hộ pháp ấy hơn ba năm. Điều mà sư phụ thượng nhân chú trọng là chỉ cần giảng kinh là được, còn những thứ khác ngài đều có thể tùy thuận.

2. Khi xuất gia, tôi phụ trách việc quét dọn phòng của sư phụ. Mỗi một món đồ của sư phụ đều được đặt ở vị trí cố định, cho dù bị cúp điện thì sư phụ vẫn có thể tìm được đồ của ngài. Mỗi loại đồ dùng của sư phụ đều được đặt ở chỗ cố định, rất có quy luật!

3. Mỗi một bộ quần áo trong va-li hành lý của sư phụ đều được gấp vô cùng ngay ngắn. Sau khi ngài tắm xong những quần áo cần phải giặt cũng được gấp lại một cách rất ngay ngắn. Sư phụ thượng nhân đối với tất cả mọi thứ đều rất cung kính.

4. Có một năm tôi cùng sư phụ thượng nhân đi Mỹ, sư phụ giúp chúng tôi viết thẻ hành lý. Sư phụ viết chữ “Trang” trước, rồi mới viết chữ “Ngô”. Ngô Trang hướng về sư phụ thượng nhân cầu khai thị: “Phải chăng Ngô Trang con đã điên đảo, nên sư phụ mới viết ngược lại như thế không?” Sư phụ cười cười mà không nói gì cả.

5. Khi còn ở Singapore, một hôm sư phụ thượng nhân đi HongKong về, Ngô Trang đi làm thị giả, và báo cáo với sư phụ thượng nhân rằng hội trưởng kêu gọi toàn thể chúng xuất gia phê bình sư phụ thượng nhân. Sư phụ chẳng nói chẳng rằng, chỉ dùng chương sau cùng của sách Binh Pháp Tôn Tử, “trong 36 kế thì kế tránh đi là thượng sách” diễn cho chúng tôi xem, sư phụ ngài không hề nói một lời phê bình nào cả.

6. Sư phụ dạy chúng tôi không được kết oán với người. Có một lần Cư sĩ lâm Singapore cử hành Phật thất do chúng tôi đến tổ chức sắp xếp. Đúng lúc đó đầu bếp nấu ăn cho sư phụ xin nghỉ phép, có người thông báo Ngô Trang đi nấu

com nên Ngô Trang bèn ở lại. Đến khi Ngô Trang làm com thì mới biết đầu bếp đã có sự sắp đặt rồi. Sư phụ thượng nhân nói: “Tôi là người xuất gia, không có phước báo để thầy chăm sóc đâu, thầy phải chăm sóc cho đại chúng.” Nước mắt của Ngô Trang tuôn như suối chảy, bèn đánh lễ sư phụ thượng nhân rồi đi đến Cư sĩ lâm. Đến Cư sĩ lâm, sư phụ thượng nhân giảng kinh cố định vào buổi chiều, Ngô Trang đều đi thỉnh an sư phụ. Sư phụ thượng nhân nói với cư sĩ Trần Thái Quỳnh: “Muốn hộ trì chánh pháp thì phải nhún nhường cầu toàn, làm được hằng thuận chúng sanh trong mười đại nguyện vương của Phổ Hiền thì trong sự hằng thuận sẽ khai mở đại trí tuệ trong tự tánh, quý vị nhất định phải học.” Ngô Trang còn ngồi ở đó khóc mãi.

7. Công phu nhẫn nhục của sư phụ thượng nhân sâu vô cùng. Sư huynh nói với chúng tôi, một pháp sư ở bên ngoài đến học kinh giáo với sư phụ có thái độ không tốt với quán trưởng, xung đột với quán trưởng. Sư phụ thượng nhân đang giảng kinh, quán trưởng chỉ vào sư phụ nói: “Thầy xuống đây cho tôi”, sư phụ thượng nhân bèn bước xuống giảng đài, cùng với người học trò gây ra xung đột ấy đánh lễ bà, và nói với quán trưởng rằng: “Tôi đã không dạy dỗ tốt học trò”, rồi lại bước lên bục giảng tiếp tục giảng kinh, dường như chẳng hề xảy ra việc gì vậy, ngài vẫn an nhiên tự tại.

8. Sư phụ thượng nhân rất dí dỏm, có một lần Ngô Trang cùng với sư phụ đi HongKong nhận hộ chiếu đi Úc, chỉ ở HongKong một ngày. Bởi vì không có thời gian mua đồ ăn nên đã nấu sẵn toàn bộ thức ăn rồi bỏ vào trong ba-lô. Sư phụ thượng nhân nhìn thấy Ngô Trang đeo một túi lớn thì nói: “Chỉ đi có một ngày mà đem nhiều đồ như vậy làm gì?” Ngô Trang nói: “Sư phụ à, bên trong không có nhiều đồ gì lắm đâu”. Sư phụ nói: “Chẳng nhẽ không phải đồ thì là đặc à?”

9. Có một lần vào buổi chiều tại phòng thu hình của hiệp hội Giáo dục Phật-đà HongKong, sau khi sư phụ giảng kinh Hoa Nghiêm xong, lúc ngài bước ra cửa phòng thu hình, ngài rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn giấy nhẹ nhàng từ tốn lau đầu mũi, sau đó gấp khăn giấy lại một cách vô cùng cẩn thận rồi cất vào túi. Sau đó ngài cười híp mắt nói với cô Mary rằng: “Vẫn có thể giữ lại để lần sau dùng tiếp, phước báo không đủ nên phải tiếc phước.”

Sự việc này tuy đã trôi qua 15 năm rồi nhưng vẫn còn như in trước mắt. Sự phụ thuộc nhân trần quý phước báo từ những điều nhỏ bé như vậy, khiến kẻ hậu học như tôi luôn ghi lòng tạc dạ.